

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1163

29.06.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 10

**Розділ дев'ятий:
Битва за Британію**

Вона (Англія) пішла разом з іншими, її понесуть разом з іншими, і вона буде висіти разом з іншими. Вона стала на шлях падіння і тепер мусить тушкуватися у своїй великій дилемі."

Доктор Йозеф Геббельс, щоденник, 28
лютого 1945 року

З поразкою Франції війна в Європі фактично підійшла до кінця. Подальші бойові дії були безглуздими і невинуватими. Британці, буквально витіснені в море, опинилися в безвихідному становищі. Їхнім єдиним потенційним союзником, що мав хоч якусь військову цінність, були Сполучені Штати. Але переважна більшість американського народу і членів Конгресу були категорично проти інтервенції, незважаючи на всі підлабузництва Рузвельта і кошерних голлівудських кінематографістів. Ні, янки не прийдуть найближчим

часом. І повторення у 20-му столітті завоювання Англії Вільгельмом Завойовником в 11-му столітті здавалося неминучим. Однак Адольф Гітлер мав на увазі щось зовсім інше.

З моменту написання "*Майн кампф*" у 1924 році він був сповнений рішучості досягти згоди з британцями. Він вважав, що їхня імперія має важливе значення для світової стабільності, а її расово споріднений арійський народ є природним союзником Німеччини. Новий світовий порядок він уявляв собі як Сполучені Штати Європи на чолі з Рейхом на континенті аж до України після знищення радянського комунізму. Решта земної кулі буде поділена між Італією в Середземномор'ї та Японією на Далекому Сході; США на всій території Америки, з Великобританією як домінуючою колоніальною державою на морях, а також в Африці та Індії.

Хоча це бачення своєрідного *Rax Aryana* (Гітлер називав японців "арійцями Сходу") було безсумнівно розумним - глобальним втіленням *Realpolitik* - і навіть бажаним, воно було зіпсоване єврейськими урядами, які переважали в більшості цих країн. Без язичницького керівництва, на яке не впливали впливові євреї з власними міжнародними планами, такий універсальний мир не міг і не може матеріалізуватися. Неймовірно, але Адольф Гітлер, який створив перший в історії єврейський масовий рух, недооцінював євреїв. "Найкраща кров Англії та Північної Америки піде з нами", - безневинно припускав він. Коли його найкращий друг Рудольф Гесс зрозумів, що його одностороння місія в Англію з метою співпраці з Німеччиною провалилася, він написав своїй дружині: "Ми тоді ще не усвідомлювали, наскільки британська влада більше не контролює власну країну".

Rax Aryana, якого прагнув Гітлер, став би можливим, якби *Британський союз фашистів* сера Освальда Мозлі увійшов до британського парламенту або *Срібний легіон* Вільяма Дадлі Пеллі захопив Конгрес Сполучених Штатів. Уряди союзників були нездатні співпрацювати з Гітлером, навіть якщо така співпраця відповідала інтересам їхніх народів. Як і Рузвельт, вони просто занадто багато *вклали* в євреїв або, як Черчилль, були особисто *зобов'язані їм*. Наприклад, у приватному щоденнику Генрі Воллеса, відкритого комуністичного віце-президента Рузвельта, ми читаємо про травневе засідання кабінету міністрів 1942 року, на якому держсекретар США записав, що "знищення Британської імперії є метою президента, починаючи з Індії".

Порівняйте наміри Рузвельта, озвучені під час війни, коли британці найбільше сподівалися на допомогу Америки, з прагненням фюрера зберегти свою імперію. Рузвельт знав, що Черчилль заробляв гроші як фальсифікатор мистецтва, підробляючи картини маловідомого, благополучно померлого

французького художника-постімпресіоніста (Шарля Морена), і використав цей скандал для залякування британського прем'єр-міністра. На противагу цьому Гітлер якось пожартував, що після війни він дозволить Черчиллю продовжувати малювати. Минули всі 1930-ті роки і половина Другої світової війни, перш ніж фюрер відмовився від своєї мрії про англо-німецьку дружбу.

Але влітку 1940 року, коли його армії тріумфували на континенті, він прагнув укласти постійний мир, якщо не союз з британцями. "Я не бачу більше сенсу в продовженні цього конфлікту, - сказав він у своєму зверненні по радіо. "Подумаймо про нестерпні труднощі, які доведеться пережити нашим жінкам і дітям в обох країнах, якщо ми дозволимо цій безглуздій війні продовжуватися. Я говорю зараз не як побита людина, яка благає про мир, а як лідер збройних сил-переможців, який просить про розум". Він не висував жодних претензій до Імперії; він не вимагав жодних умов капітуляції, оскільки поразка Англії не вписувалася в його бачення Сполучених Штатів Європи, частиною яких була Британія. Натомість він зробив найщедріші пропозиції співпраці, які коли-небудь робив завойовник ворогам, приниженим на полі бою.

Окрім відмови від військових дій проти Великої Британії, фюрер запропонував негайно вивести свої війська з усіх окупованих територій, окрім німецького міста Данциг, і надав у розпорядження Англії 25 дивізій Вермахту для боротьби з усіма її ворогами. У розмові з фельдмаршалом Гердом фон Рундштедтом після поразки Англії в Дюнкерку, "він сказав, що все, чого він хоче від Британії, - це щоб вона визнала позицію Німеччини на континенті... На завершення він сказав, що його метою є укладення миру з Британією на основі, яку вона вважатиме сумісною зі своєю честю прийняти" (Walsh, 42).

До Гітлера приєдналися король нейтральної Швеції, Папа Римський Пій XII та британська королева Єлизавета, які закликали Черчилля припинити війну. Однак пересічні громадяни практично нічого не дізналися про безпрецедентну пропозицію Гітлера. Незважаючи на це, після падіння Франції газетні опитування показали, що *понад 50%* британців не хотіли, щоб їхні лідери продовжували війну. Їхню мирну позицію фактично відображала половина членів кабінету міністрів, які закликали прийняти пропозицію Гітлера. Черчиллю вдалося приховати всі деталі цієї великодушної пропозиції як від народних мас, так і від власного уряду. Він усвідомлював, що якби ці деталі стали відомі, більшість була б проти нього, і він не зміг би сплатити свої величезні борги, які підхопили єврейські провоєнні інтереси, яким він був підпорядкований.

Після того, як британці вступили у війну, антисемітизм поширився по всій

країні. Люди були обурені катастрофою, до якої їх привели такі, як Хоре-Беліша та його одноплемінники. Згідно з його записом в *онлайн-вікіпедії*, "навіть ті, хто не був категорично проти нього, почали називати його "Хоробом" як жартівливий каламбур на його расу, оскільки Хорив згадується в єврейській Біблії як місце, де було створено золоте теля. У той час вважалося, що Беліша більше турбувався про євреїв, ніж про Британію. Як наслідок, він хотів, щоб Британія воювала з Німеччиною лише заради порятунку євреїв".

У перші місяці Другої світової війни антиєврейська пісня була настільки популярною серед військовослужбовців, що її заборонили у всіх збройних силах. Заспівана на мотив відомого релігійного маршу "Вперед, християнські солдати", ця зневажлива пісня не лише висловлювала британське презирство до конфлікту, але й демонструвала політичну проникливість:

"Вперед, призовна армія! Вам нема чого боятися.

Ізраїль Хоре-Беліша поведе вас з тилу.

Одягнений Монті Бартоном (євреєм, який домінував у швейній промисловості Англії),

харчувався лайонськими пирогами (Абрахам Лайонс, який контролював англійську індустрію хлібобулочних виробів),

боротися за завоювання їдишу, поки британці гинуть.

Вперед, призовна армія, маршируй на війну!

Боротися і вмирати за єврейство, як ми це робили раніше.

Ти повинен померти за Польщу, віддати свій борг вдячності
вашим благодійникам, міжнародним банкам.

Знову придушити німців під єврейською зіркою.

Вперед, християнські воїни, гої, якими ви є!

Гнали на забій, як отару овець

брехливою пропагандою, яка приспала вас усіх.

Отже, за Ізраїль за океаном ви повинні боротися і вмирати
що Маркус Спенс і Ловенштейн (єврейські власники газет)
може отримати вигоду з нашого часу.

Вперед на Польщу, мільйон чоловік впаде

щоб правління терору Юди тримало всіх нас у рабстві".

У Черчилля було більше, ніж дотепні пісні, про які він турбувався. Він мав проблеми із закриттям публічних витоків мирних планів Гітлера. 20 липня 1940 року видатний представник британської аристократії лорд Лотіан

звернувся безпосередньо до німців з проханням надати копію їхніх умов. Завдяки прослуховуванню телефонних розмов Черчилль дізнався про запит лорда Лотіана і наказав йому негайно припинити будь-яку комунікацію з владою Рейху. Згодом він повідомив британському послу, що той має призупинити будь-який діалог з представниками Берліна, які тоді відчайдушно намагалися донести пропозиції Гітлера до уряду в Лондоні і домогтися їхнього розуміння. Завдяки своїм повноваженням прем'єр-міністра лише Черчилль та його найближче оточення знали про масштаби щедрої пропозиції фюрера, і вони не збиралися оприлюднювати цю щедрість.

Того ж дня, наказавши британському послу утримуватися від будь-яких контактів з німцями, Черчилль викликав до себе головнокомандувача бомбардувальної авіації Чарльза Портела і запитав його, як скоро він може розпочати широкомасштабний терористичний наліт на Берлін. Портель відповів, що оскільки Люфтваффе поки що обмежувалися атаками на військові об'єкти, Королівські ВПС не можуть легально бомбити ворожу столицю, оскільки і Англія, і Німеччина пов'язані міжнародним правом, підписавши відповідні угоди. Незадовго до їхньої зустрічі Черчилль сказав американському послу Джозефу Кеннеді, що він хоче, аби Гітлер розпочав бомбардування британських цивільних центрів, щоб зірвати мирний рух, який набирає обертів як серед громадськості, так і серед урядовців.

24 серпня 1940 року його бажання було виконано, коли пілот єдиного літака Heinkel HE-111 перевищив ціль і скинув дві чи три бомби, які вибухнули просто в східній частині Лондона. Ніхто не загинув і не був поранений, а матеріальні збитки були надзвичайно незначними. Повідомлення Люфтваффе про помилку було надіслано до Міжнародного Червоного Хреста, а потім через нейтральну Швейцарію передано британській владі. Наступного дня Черчилль зробив те, що заслуговує на відставку і навіть кримінальне переслідування з боку власного уряду. Не повідомивши парламент, кабінет міністрів чи навіть командування бомбардувальників, він наказав 100 середнім бомбардувальникам "Веллінгтон" і "Уїтні" атакувати Берлін. Багато з порушників було збито, але не раніше, ніж вони вбили кількох некомбатантів - чоловіків, жінок і дітей. Жодні військові об'єкти не постраждали. Гітлер заборонив Люфтваффе завдавати ударів у відповідь.

Протягом наступних десяти днів RAF повернулися до столиці Рейху, здійснивши сім рейдів, схожих між собою тим, що мішенню завжди були житлові райони. Кількість жертв серед німецького цивільного населення почала зростати. Проте фюрер утримувався від контрнаступу, оскільки його дипломатичні агенти відчайдушно намагалися досягти якогось мирного

врегулювання або фундаментальної угоди зі своїми британськими колегами. Але прем'єр-міністр наказав їм закрити вуха на всі заклики до розуму. Під зростаючим політичним тиском німецького народу, який вимагав справедливості за вбивство невинних цивільних, Гітлер неохоче віддав наказ про перший наліт Люфтваффе на Лондон.

Це був не виліт 100 застарілих середніх бомбардувальників, а перший в історії масований наліт надсучасних "Юнкерсів-88", "Дорнье-17" та "Хейнкелів-111". Британську столицю охопив вогняний шторм. Черчилль був у нестямі від радості, в той час як кінохроніки по всій Англії та за її межами показували купи мертвих цивільних для мільйонів кіноглядачів, яким ніколи не показували кадри з сотнями загиблих мирних жителів Берліна, раніше вбитих Черчиллем, який був відповідальним за взаємне вбивство. Він започаткував бомбардування цивільного населення, сучасну форму жорстокості, спадщиною якої стали так звані "килимові бомбардування" Північного В'єтнаму в 1970-х роках і американські повітряні атаки на беззбройні сербські пасажирські потяги в 1999 році.

"Бліц", як його називали тодішні лондонці, виявив тріщини в англійській демократії, що вже збільшувалися. За словами британського історика Майкла Волша, "міністр інформації Альфред Дафф Купер відправив свого сина Джуліуса до Канади, але нікого про це не повідомив. Батьки, які могли собі це дозволити, відправили свої сім'ї до Америки або до країн Співдружності... У червні, липні та серпні 1940 року понад 6 000 дітей взяли участь у втечі багатіїв" (42). Як керівник британської пропаганди, Купер відповідав за міф про те, що англійський народ перебуває у спільній небезпеці проти жорстокого ворога, який нібито прагне його знищення.

Терористичні атаки Черчилля проти некомпатантів переконали Гітлера, що дипломатія батога і пряника - єдиний метод, який йому залишився. Можливо, бомбардування привели б британців за стіл переговорів, якщо не до тям. Незважаючи на плани операції "Сіліон" (вторгнення в Британію), розроблені Вермахтом, він завжди сподівався уникнути вторгнення в Англію. Навіть зараз він все ще плекав надію на майбутнє англо-німецьке примирення, а насильницька окупація назавжди унеможливила б таке майбутнє.

Починаючи з кінця літа, рейхсмаршал Герінг опинився у вкрай невігідному становищі у своїх операціях проти Англії. За словами історика Грега Гебеля, "*Нікбайн*", або "*Крива нога*", кодова назва електронної навігаційної системи німецьких бомбардувальників, "включала вузькі радіопроміні, що випромінювалися з двох далеко віддалених один від одного точок". "Два промені перетиналися над цільовим містом, позначаючи його

для бомбардування...". До вересня 1940 року, коли Люфтваффе перейшли до нічних рейдів, контрзаходи проти *Нікбейна* були вдосконалені. Британці використовували більш потужні *антинікбайнські* передавачі, які погіршували сигнали "Нікбайна", додаючи до них шаблони азбуки Морзе ... *Нікбейн* був нейтралізований. Не маючи орієнтирів, німецькі бомбардувальники іноді губилися в темряві... 19 листопада Люфтваффе атакували Бірмінгем. Британські глушилки були на частоті, а точність німецького бомбардування була низькою. У грудні Люфтваффе досягли певного успіху в атаках на британські міста, не захищені перешкодами. Але до січня 1941 року британці затикали всі дірки (2, 4, 5).

В той час як ефективність німецьких бомбардувальників була знижена через заборону їхньої навігаційної системи, Supermarine *Spitfire* принаймні не поступався Messerschmitt ME-109, чий бойовий час був обмежений паливними міркуваннями, що не стосувалося пілотів RAF, які могли додатково приземлитися на парашуті і знову вступити в бій на іншому бойовому літаку. Пілотам Люфтваффе пощастило менше; літаки, що рятувалися над Англією, ніколи не поверталися. Тим не менш, неправда, що Англія була врятована від неминучого вторгнення, тому що її Королівські ВПС знищили занадто багато ворожих літаків. З 8 серпня, коли почалися повітряні операції, до 1 вересня, коли Гітлер вперше висловив свої побоювання з цього приводу, було втрачено 467 німецьких літаків проти 1115 знищених британських. Незважаючи на постійний баланс втрат на користь Люфтваффе, він заявив на військово-морській конференції двома тижнями пізніше, що "ступінь панування в повітрі, необхідний для виправдання проведення операції *"Сіліон"*, ще не досягнутий".

Протягом наступних місяців він вагався між надією на те, що його зусиллями вдасться досягти врегулювання з британцями, і здатністю його бомбардувальників примусити їх сісти за стіл переговорів. Він відсахнувся від перспективи вторгнення до природного союзника, дружба з яким була б назавжди скомпрометована, якби Німеччина окупувала її. Операція *"Сіліон"* була скасована не стільки через відсутність достатнього панування в повітрі, скільки через те, що Гітлер все ще плекав надію привернути Британію на свій бік. Але вона тяжко страждала протягом попередніх тижнів. Її інфраструктура була зруйнована, заводи підірвані, Королівські військово-повітряні сили скоротилися до кількох сотень вцілілих пілотів і ще менше придатних до експлуатації літаків. Хоча британцям вдалося уникнути повної поразки, вони зіткнулися з голодним пайком і зростаючою ізоляцією.

Фюрер сам перебував під тиском. Він усвідомлював, що час його пакту про ненапад з СРСР, який активно розбудовував свою армію, стрімко спливає.

Ціною, яку Сталін вимагав за угоду, було розширення його сфери впливу на країни Балтії. Гітлер відкинув цю вимогу, але був змушений поступитися під тиском подій: російський нейтралітет був необхідний для його протистояння із західними союзниками після поразки у Польщі. Все, що він міг зробити для жителів Латвії, Литви та Естонії, - це вставити протокол, який обмежував Радянський Союз від будь-якого насильства над ними, дозволяючи при цьому міграцію всіх осіб з їхнім особистим майном. Звичайно, Сталін не звернув уваги на цю частину угоди в 1940 році, коли окупував країни Балтії, піддавши їх такому ж грабунку, масовим арештам і стратам, які були типовими для захоплення влади Червоною армією скрізь, де вона перебувала.

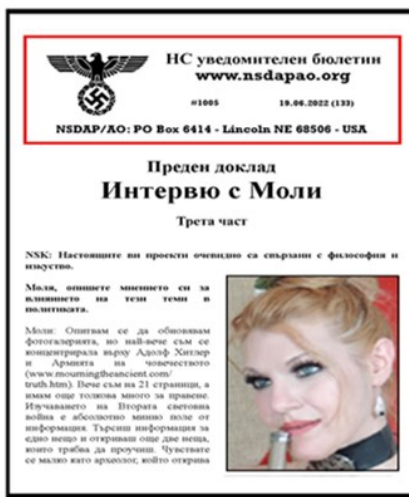
Руки Гітлера були не менш зв'язані, коли 30 листопада Радянський Союз напав на Фінляндію. Це вторгнення поставило його в дуже скрутне становище, як у політичному, так і у військовому плані. Стратеги в Лондоні та Парижі поставили захоплення Норвегії та Швеції на перше місце в списку своїх пріоритетів через ресурси залізної руди останньої та військово-морські бази першої. Відповідно, Великобританія і Франція допомагали фінам з поставками, щоб скористатися антинімецькими настроями, що охопили Скандинавію, де Рейх вважався пособником російської агресії, а союзницькі пропагандисти висміювали "фальшивий антикомунізм нацистів". Все це фюрер переносив у гіркому мовчанні, сподіваючись, що підтримка його власних співвітчизників не буде підірвана. Вони повинні були залишатися осторонь, незважаючи на свої глибокі симпатії до фінів і прибалтів, в той час як хижий радянський джаггернаут гриз східні окраїни Європи. Гітлер справді уклав пакт з дияволом, ціною виграшу часу для перемоги якого стали жахливі жертви північних народів.

Плани Сталіна щодо Фінляндії здавалися не менш впевненими, ніж його легке захоплення Латвії, Литви та Естонії, які потрапили до його рук без бою. 300 000 радянських солдатів і 800 бойових літаків протистояли 120 000 фінських захисників, які летіли на близько 100 переважно застарілих, погано оснащених літаках. Вторгнення через Карельський перешийок зупинило могутню 7-му Червону армію на "Лінії Маннергейма" - хитро придуманій серії розташованих у шаховому порядку, чудово замаскованих дотів і протитанкових укріплень, названих на честь головнокомандувача Фінляндії Карла Густава Маннергейма. Поспішаючи на допомогу притиснутим червоним, 75-та і 139-та дивізії 8-ї армії потрапили в засідку на далекому березі Ладозького озера, яку влаштували фінські лижні батальйони, що стріляли з зимових 9-мм кулеметів "Суомі". Погана російська вогнепальна зброя замерзла при мінусових температурах, що призвело до загибелі понад

5 000 комуністів. Тим часом радянська 163-тя дивізія була відрізана від своєї 9-ї армії, що наступала на центральну Фінляндію, а потім знищена, так само як і 44-та дивізія під час свого стрімкого відступу.

Фінські військово-повітряні сили були строкатою сумішшю перекинутих з інших країн, переважно старих біпланів з Італії, Голландії, Франції та Англії. З цими застарілими машинами, переважаючими за чисельністю у вісім разів, фінські пілоти все ж кинули виклик радянській повітряній армادі, аж поки їхній успіх у небі над фронтом не став нагадувати перемогу на землі. Менш ніж через місяць після вторгнення червоних 27 500 з них полягли, що більш ніж у десять разів перевищувало кількість фінських втрат. Припинення Сталіна від рук чисельно і технологічно слабшої жертви частково можна пояснити поганим моральним духом і підготовкою його власних військ, яким погано служили їхні політкоректні, військово некомпетентні офіцери. Їх буквально переграли більш мотивовані фіни, героїчна оборона яких надихнула Гітлера, коли він готувався до нападу на СРСР.

Для того, щоб Німеччина була готова до цього весняного протистояння не на життя, а на смерть, необхідно було нейтралізувати Велику Британію. Він знав, що боротьбу з її імперією, морською державою, можна довірити лише Крігсмаріне. Відповідно, він наказав збільшити виробництво підводних човнів. Англію можна було ефективно стримувати, ізолювавши її від будь-якої підтримки ззовні, що його військово-морські сили могли б зробити. Таким чином, поклавшись на моряків і кораблі Рейху, фюрер звернув свою увагу на Схід. Але не встиг він розпочати там, як його увагу привернув інший континент.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

